

РЕШЕНИЕ

№ 12396

гр. София, 13.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 55 СЪСТАВ, в публично заседание на
тринадесети юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: КАМЕЛИЯ ПЛ. КОЛЕВА

при участието на секретаря РОСИЦА М. ЛАШОВА
като разгледа докладваното от КАМЕЛИЯ ПЛ. КОЛЕВА Гражданско дело №
20221110156265 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Предявени са обективно съединени искове от „Тържищна Компания Марица“ АД (в несъстоятелност), ЕИК 126161199, със седалище и адрес на управление: гр. Хасково, ул. „Димитровградско шосе“, чрез упълномощен от синдика на дружеството процесуален представител - адв. К. Г., САК, в открито производство по несъстоятелност по т.д. № 67/2011 г., по описа на Окръжен съд- Хасково, срещу „Общинска банка“ АД, ЕИК 121086224, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Врабча“ № 6, представлявано от Неделчо Василев Неделчев- изпълнителен директор, с правно основание чл. 26, ал. 1, пр. първо от *Закона за задълженията и договорите (ЗЗД)* за обявяване за нищожна по отношение на ищеца на клаузата по т. 1.12. от „Тарифа на Общинска банка АД за лихвите, таксите и комисионите за корпоративни клиенти“, действала за периода: 01.02.2022 г. до 01.10.2022 г., която има следното съдържание: „такса за съхранение на парични средства (по разплащателни, депозитни, ликвидационни, особени сметки и др.) 0,50% на годишна база, върху превишението над 1 000 000 лв. на сумарното среднодневно счетоводно салдо на клиентските банкови сметки в лева и евро (левовия еквивалент, преизчислен в лева по фиксинга на БНБ) Забележки: 1. Таксата се дължи ежемесечно, като не се прилага по сметки на бюджетни организации и на Частни съдебни изпълнители.“, както и иск с правно основание по чл.55, ал.1, пр. първо от ЗЗД за заплащане на сумата 17 710.19 лева – събрани в периода 16.02.2022г.-15.09.2022г. без основание от особена банкова сметка такса въз основа клаузата по т. 1.12. от „Тарифа на Общинска банка АД за лихвите, таксите и комисионите за корпоративни клиенти“, ведно със законната лихва от подаване на исковата молба– 17.10.2022г., до окончателното плащане.

В исковата молба се твърди, че във връзка с открито производство по несъстоятелност с

решение № 95 от 30.10.2013 г., по търговско дело № 67/2011 г. по описа на Окръжен съд – Хасково е било открито производство по несъстоятелност спрямо „Тържищна Компания Марица“ АД /Н/, като с решение № 134 от 30.12.2014 г., дружеството е било обявено в несъстоятелност на основание чл. 710 от *Търговския закон* /ТЗ/. С определение от 01.07.2021 г., на основание чл. 656, ал. 1 от ТЗ за постоянен синдик на същото бил назначен адв. Петьо Петков. Твърди се, че на 23.12.2021 г. бил проведен търг по реда на чл. 718 от ТЗ, който имал за предмет недвижими имоти, собственост на дружеството. На 23.12.2021 г. бил сключен предварителен договор с купувача, по който била определена цена на продавания актив в размер на 4 440 000.00 лева, като на 23.12.2021 г. бил сключен окончателен договор след заплащане на продажната цена. При ответника била открита особена банкова сметка с IBAN 1731355627457015, с титуляр синдика на обявеното в несъстоятелност дружеството, по която считано от 20.01.2022 г., се съхранявала сума в размер на 4 440 000.00 лева, получена от проведена по реда на ТЗ тръжна процедура. На 06.07.2022 г. назначеният за синдик на ищеца от изискана справка в банков клон на ответника установил, че към 30.06.2022 г. от особената банкова сметка била събирана ежесечна такса в общ размер от над 10 687.72 лева, а като основание за извършване на удържките било посочено, че съставлява такса за съхранение на парични средства по особени сметки, съгласно т. 1.12. от Тарифа на Общинска банка АД за лихвите, таксите и комисионите за корпоративни клиенти. Въз връзка с искане на синдика на ищцовото дружество, обективизирано в писмо с вх. № 3744 от 19.07.2022 г., с писмо с вх. № 374431 от 18.08.2022 г. били отхвърлени исканията на синдика за възстановяване на събраните суми. Твърди се, че към датата на сезиране на съда от особената сметка на ищцовото дружество (обявено в несъстоятелност) била изтеглена процесната сума в общ размер от 17 710.19 лева, включваща суми, събрани на следните дати: на 16.02.2022 г. - сума в размер на 1 499.03 лева; на 10.03.2022 г. - сума в размер на 2 146.82 лева; на 19.04.2022 г. - сума в размер на 2 374.91 лева; на 11.05.2022 г. - сума в размер на 2 296.29 лева; на 14.06.2022 г. - сума в размер на 2 370.71 лева; на 21.07.2022 г. - сума в размер на 2 292.58 лева; на 18.08.2022 г. - сума в размер на 2 366.67 лева и на 15.09.2022 г. - сума в размер на 2 363.18 лева. Поддържа, че същите са удържани въз основана на нищожна по отношение на ищцовото дружество (обявено в несъстоятелност) клауза по т. 1.12. от Тарифата, предвиждаща: „Такса за съхранение на парични средства (по разплащателни, депозитни, ликвидационни, особени сметки и др.) 0,50 % на годишна база, върху превишението над 1 000 000 лв. на сумарното среднодневно счетоводно салдо на клиентските банкови сметки в лева и евро (левовия еквивалент, преизчислен в лева по фиксинга на БНБ) Забележки: 1. Таксата се дължи ежесечно, като не се прилага по сметки на бюджетни организации и на Частни съдебни изпълнители.“ Посочените суми били част от продажна цена, получена от реализирана от синдика продажба на актив от несъстоятелната маса. Поддържа се, че ответникът се е обогатил, без да е налице основание за това и без изрична санкция на съда по несъстоятелност, с което е ощетил обявения в несъстоятелност търговец. Пояснява се, че особената банкова сметка на синдика представлява специфичен вид банкова сметка, която се открива от синдика, на основание чл. 658, ал. 1, т. 8 от ТЗ, като титуляр по сметката е именно синдикът, а не несъстоятелният

търговец, както и че същата служела за събиране на всички суми, получени в резултат на действията на синдика, които имат за цел поддържане на несъстоятелната маса до удовлетворяването на всички кредитори в производството и съхраняването им до извършването на разпределяне на дължимите суми на кредиторите на дружеството от синдика. С оглед на това, дружество, обявено в несъстоятелност, счита, че не е налице основание да бъде третирано като корпоративен клиент. Поддържа се, че начисляването на таксата представлява незаконосъобразна практика, тъй като сумата по банковата сметка е част от несъстоятелната маса и служи за удовлетворяване на кредиторите, а не принадлежи на синдика. Сочи, че разпореждане със сумата би могло да се извърши от синдика само след разрешителен акт на съда по реда на чл. 722 или чл. 723 ТЗ. Заявява се, че в случая съхраняваната по банковата сметка сума била разпределена от синдика, на основание чл. 721 от ТЗ, посредством частична сметка за разпределение на суми в масата на несъстоятелността на „Тържищна Компания Марица“ АД, изготвена в резултат на извършената продажба, а от момента на изготвяне на сметката синдикът имал задължение да подsigури съхраняването на сумата в размер на 4 440 000,00 лв., доколкото последната подлежи на изплащане на кредитор в производство по несъстоятелност. По изложените съображения, искането към съда е да признае за нищожна по отношение на ищцовото дружество клаузата по т. 1.12. от „Тарифа на Общинска банка АД за лихвите, таксите и комисионите за корпоративни клиенти“, въз основа на която са събрани процесните суми от ответника, поради противоречието на същата на закона /в частност разпоредбите на ТЗ/, както и за заплащане на сумата в общ размер от 17 710.19 лева, представляващи събрани без основание от особена банкова сметка такса въз основа клаузата по т. 1.12. от „Тарифа на Общинска банка АД за лихвите, таксите и комисионите за корпоративни клиенти“, ведно със законната лихва от датата на предявяване на иска до окончателното плащане. Представя писмени доказателства и прави искане по чл. 190 ГПК. Претендира разноски.

Ответникът - „Общинска банка“ АД, в срока по чл. 131 ГПК е депозирало отговор на исковата молба, с който предявените искове се оспорват. Признава, че на 19.06.2017 г. между „Общинска банка“ АД и несъстоятелното дружество е сключен рамков договор за особена сметка № 41407/19.06.2017 г., че на 03.09.2019 г. между банката и синдика Николай Ганев е сключен анекс към рамковия договор, с който е изменен начинът, по който дружеството получава отчет относно движението по особената сметка, както и относно твърдените обстоятелства за водена от страните кореспонденция. Сочи се, че на 13.09.2022 г. Управителният съвет на ответника взел решение по протокол № 53/13.09.2022 г., съгласно което таксата за съхранение на парични средства по особени сметки по т. 1.12 от Тарифата да отпадне, считано от 01.10.2022 г., за което синдикът бил уведомен с писмо с изх. № Р- 15-135/04.10.2022 г. На 07.10.2022 г. особената банкова сметка била закрыта. Твърди се, че със сключването на рамков договор за особена сметка № 41407/19.06.2017 г. синдикът на ищцовото дружество е дал писменото си съгласие относно съдържанието на клаузите на договора и общите условия към същия. С чл. 2, ал. 1 от договора било посочено като задължение на клиента на банката да заплаща такси и комисионни съгласно действащата Тарифа. Навеждат се доводи, че при откриване на особената сметката на несъстоятелния

търговец събирането на всички суми се извършвало от банката в съответствие с чл. 21 от Наредба № 3 на БНБ от 18.04.2018 г. за условията и реда за откриване на платежни сметки, за изпълнение на платежни операции и за използване на платежни инструменти - Наредба № 3 на БНБ. Таксата за съхранение на парични средства по особени сметки по т. 1.12 от Тарифата не съставлявала разноси по несъстоятелността по смисъла на чл. 723 от ТЗ и не попада в петте хипотези в разпоредбата, поради което и не е била налице необходимост съдът по несъстоятелността да дава разрешение на синдика да се разпорежи със средства от особената сметка. Сочи се, че било изразено съгласие на корпоративния клиент, каквото качество имал титуляра на сметката, по чл. 21 от Наредба № 3, представляващо необходимата санкция банката едностранно да събира дължимите от сметката на същия такси, а средствата по особената сметка били част от имуществото на търговеца в производство по несъстоятелност. Предвид изложеното, прави искане за отхвърляне на исквете. Претендира разноси.

Депозирани са писмени бележки от страните по спора, в които в синтезиран вид излагат доводите си.

Така в писмената защита на ищеца се набляга върху нищожността на оспорената клауза поради особения характер на сметката, отъждествен с този на сметка на ЧСИ, поради неспазване на разпоредби от Търговския закон и поради разпореждане със сумата, постъпила по банкова сметка, от синдика, одобрено от съда по несъстоятелността.

В писмената защита на ответника се акцентира върху даденото от дружеството съгласие за директен дебит, поради което се твърди, че удържането на таксата е законосъобразно. Сочи се, че тази такса няма характер на разход в производството по несъстоятелност и не е нужен акт на съда. При доводите за неоснователност на главния иск се заключава, че неоснователен е и обусловения от него иск за връщане на сумата.

При проверка на материалите по делото, съдът намира от *фактическа страна* следното:

Доказва се по делото, а страните не спорят, че на 19.06.2017 г. между „Общинска банка“ АД и синдика на ищцовото дружество (обявено в несъстоятелност) е сключен рамков договор за особена сметка № 41407/19.06.2017 г., по силата на който е открита банкова сметка – IBAN: BG 67 SOMB 9130 1062 7457 01. Договорът е сключен от дружеството, представлявано от синдика. Като титуляр на сметката е посочено дружеството – „Тържищна компания Марица“ АД /в несъстоятелност/. В чл. 1, ал. 2 от рамковия договор е указано, че сметката е предназначена за съхранение на парични средства, платими на виждане и за изпълнение на отделни или поредица от платежни операции, свързани с ползването на конкретни платежни услуги. В ал. 2 на същата разпоредба е посочено, че чрез сметката по ал. 1, срещу възнаграждение, Банката предоставя на клиента възможност да ползва платежни услуги в съответствие със ЗАУПС при представяне на разрешение на съответния окръжен съд /съд по несъстоятелността/ за всеки отделен случай, както следва; 1. внасяне на пари в наличност по разплащателната сметка; 2. теглене на пари в наличност от

разплащателната сметка; 3. изпълнение на платежни операции, включително прехвърляне на средства по разплащателната сметка на клиента при банката или при друг доставчик на платежни услуги, като изпълнение на директни дебети; изпълнение на кредитни преводи, включително нареждания за периодични преводи; 4. спомагателни услуги – превалутирание и други. Уговорено е, че банката начислява и плаща лихва върху средствата по сметката по ред и в размер, определени в Бюлетин за лихвите. Постигната е уговорка /чл.2/, че за откриване, обслужване, извършване на операции по сметката и за закриване, както и за предоставяне на други услуги и справки, клиентът дължи на банката такси и комисионни съгласно действащата Тарифа, както и други извършени разходи, които банката има право да събира едностранно от сметката всички суми /лихви, такси, комисионни и разноси и други/, дължими от клиента по изпълнение на сключения договор, независимо от техния предмет и в съответствие с чл. 21 от Наредба № 3/2009г. за условията и реда за изпълнение на платежни операции и за използване на платежни инструменти, за което клиентът дава своето съгласие с подписването на договора /виж чл. 2, ал. 2 от рамковия договор/. Предоставено е право на банката да удържи дължимите □ такси от преведените на клиента суми преди да завери сметката. В чл. 3 от договора е уговорен начина на разпореждането със средства /платежни нареждания/ – само по разпореждане на синдика или упълномощено лице, или след акт на съда по несъстоятелността. По същия начин е уреден въпроса за таксите и събирането им в Общите условия /чл. 7 и чл. 8 от тях, л. 40-44/.

Установява се по делото и страните не спорят, че по посочената по-горе банкова сметка считано от 20.01.2022г. се съхранява сума в общ размер на 4 440 000.00 лева.

Признава се от ответника и се доказва по делото, че в срока на действие на сключения рамков договор от страна на ответника едностранно е събрана сумата 17 710.19 лева за периода 16.02.2022г.-15.09.2022г. въз основа клаузата по т. 1.12. от „Тарифа на Общинска банка АД за лихвите, таксите и комисионите за корпоративни клиенти“. Клаузата предвижда размера на „такса за съхранение на парични средства /по разплащателни, депозитни, ликвидационни, особени сметки и други/“, а именно:

- 0.70% на годишна база върху превишението над 500000 лева до 5 000 000 лева на сумарното среднодневно счетоводно салдо на клиентските банкови сметки в лева и евро /левовия еквивалент, преизчислен в лева по фиксиран курс на БНБ/;
- 1.00% на годишна база върху превишението над 5 000 000 лева на сумарното среднодневно счетоводно салдо на клиентските банкови сметки в лева и евро /левовия еквивалент, преизчислен в лева по фиксиран курс на БНБ/.

Указано е, че таксата се дължи месечно, като не се прилага по сметки на бюджетни организации и на ЧСИ.

С решение от 13.09.2022г. на Управителния съвет на банката е прието клаузата по т.1.12 от Тарифата да отпадне. Промените в тази част влизат в сила от 01.10.2022г.

Налични по делото са две писма – на синдика на „Тържищна компания Марица“ АД /в несъстоятелност/ от 19.07.2022г. и на банка от 18.08.2022г., с които страните са водили

кореспонденция досежно начислените и удържани такси, респ. възстановяването им.

Установява се, че за постъпилата по банковата сметка сума в размер на 4 440 000.00 лева синдикът е изготвил частична сметка за разпределение по реда на чл. 721, ал. 2 ТЗ, която е одобрена от съда по несъстоятелността с определение от 15.07.2022г. /л.21-24/.

Софийският районен съд, вземайки предвид материалите по делото и доказателствата, въз основа на вътрешното си убеждение и закона, прави следните **правни изводи**:

По иска с правно основание чл. 26, ал. 1, пр. първо ЗЗД:

Основанието за нищожност на сделките по чл. 26, ал. 1, пр. 1 ЗЗД - противоречие на закона, представлява несъобразяване с предписанията на императивни правни разпоредби. То е налице, когато има обективно несъответствие на договора с повелителна правна разпоредба без оглед на това какво е субективното отношение на страните по него.

По делото се оспорва като нищожна поради противоречие на закона клауза по т.1.12 от „Тарифа на Общинска банка АД за лихвите, таксите и комисионите за корпоративни клиенти“, действала за периода: 01.02.2022 г. до 01.10.2022 г., която има следното съдържание: „такса за съхранение на парични средства (по разплащателни, депозитни, ликвидационни, особени сметки и др.) 0,50% на годишна база, върху превишението над 1 000 000 лв. на сумарното среднодневно счетоводно салдо на клиентските банкови сметки в лева и евро (левовия еквивалент, преизчислен в лева по фиксинга на БНБ) Забележки: 1. Таксата се дължи ежемесечно, като не се прилага по сметки на бюджетни организации и на Частни съдебни изпълнители.“ Оспорването е обосновано с противоречие на клаузата със следните законови разпоредби: чл. 658, ал. 1, т. 8 ТЗ, чл. 636, ал. 1 ТЗ, чл. 722 ТЗ, чл. 723 ТЗ, чл. 721 ТЗ.

Несъмнено банката има право да начислява такса за съхранението на парични средства при нея. От това си право банката се е възползвала, уговаряйки задължение за ищеца в сключения помежду им раков договор да заплаща такса за съхранението. Законът също позволява събирането на такава такса /наречени разходи по кредита чл. 58 ЗКИ/. Освен това, изрично в чл. 21 от Наредба № 3 от 18.04.2018 г. за условията и реда за откриване на платежни сметки, за изпълнение на платежни операции и за използване на платежни инструменти е предвидена възможност при платежни операции с директен дебит – той да бъде осъществен при предварително дадено съгласие в посочената там форма. Съгласие, облечено в законовата форма, е дадено още с подписване на рамковия договор. Самият размер на таксата обаче е предвиден в посочената по-горе Тарифа. При внимателен прочит става ясно, че Тарифата предвижда различен по вид и размер такса за съхранение с оглед вида на сметката. Като особен вид сметки са приети: разплащателна сметка с благотворителна цел, ликвидационна сметка, особена сметка, набирателна сметка за учредяване на юридическо лице и за увеличаване на капитала, сметка на застрахователен брокер, агент, ЧСИ, на граждански дружества. От формулировката на клаузата по т.1.12 от Тарифата и след цялостния □ преглед може да се заключи, че тя се прилага за събиране на такса за съхранение на парични средства по всички посочени сметки - разплащателни,

депозитни, ликвидационни и прочие, с изключение на сметките на бюджетните организации и на ЧСИ. Съдържанието на клаузата показва, че с нея се определя само размера. Основанието, посредством което банката упражнява правото си да събира тази такса, произтича от закона и/или от уговорки в договора, както е в случая. Доколкото съдържанието на оспорената клауза не се съдържа конкретно правило, то не може да се приеме, че противоречи на нормите, на които ищецът се позовава. Подобен извод следва и от част първа на Тарифата, където е определен предметният ☐ обхват - регламентира условията и правилата за начисляване на лихви, такси и комисиони по операциите в национална и чуждестранна валута, които "Общинска банка" АД прилага за клиентите при ползване на банкови продукти и услуги и регламентира минималните и/или максималните размери на лихвите, таксите и комисионите. Оспорената по делото клауза, уреждаща само размера на таксата за съхранение, би могла да бъде нищожна досежно нейният размер, каквито доводи не са релевирани.

Въпреки изложеното, този състав счита, че съобразно задължителните тълкувателни разяснения на Тълкувателно решение № 1/2020 г. от 27.04.2022 г. по Тълкувателно дело № 1/2020 г. на ОСГТК на ВКС, следва да се произнесе в мотивите на решението по нищожността на правни сделки или на отделни клаузи от тях, които са от значение за решаване на правния спор, без да е направено възражение от заинтересованата страна, ако нищожността произтича пряко от сделката или от събраните по делото доказателства.

По делото от значение за правния спор е клаузата на чл. 2, ал. 2 от рамковия договор и идентичната на нея клауза на чл. 8, ал. 3 от Общите условия към него. С тях клиентът дава съгласието си банката да упражни едностранно правото си да събира от сметката всички суми /лихви, такси, комисионни и разноски и други/, дължими от клиента по изпълнение на сключения договор, независимо от техния предмет и в съответствие с чл. 21 от Наредба № 3/2009г. за условията и реда за изпълнение на платежни операции и за използване на платежни инструменти. Посочените клаузи според този състав в настоящия случай противоречат на законовите разпоредби, на които се позовава ищеца. Несъмнено разпоредбите, имащи отношение към производството по несъстоятелност, имат повелителен характер с оглед вида, характера и целта на производството. Текстовете, на които се позовава ищецът – чл. 658, ал. 1, т. 8, чл. 721 и чл. 722 ТЗ, не правят изключение и предписват конкретно правило за поведение. От тях се извежда, че в рамките на производството по несъстоятелност събираните при осребряване на имуществото паричните вземания на длъжника и внася полученото в особена банкова сметка, като само с разрешение на съда синдикът има право се разпорежда с тези парични суми от банковите сметки на длъжника, когато това се налага във връзка с управлението на имуществото и неговото запазване. За целта синдикът изготвя сметка за разпределение на наличните суми между кредиторите с вземания по чл. 722, ал. 1 съобразно реда, привилегиите и обезпеченията. Казано по друг начин, законът е предвидил реда и начина, по който ще се събират и разходват средствата в производството по несъстоятелност, както и лицата, които имат правото да се разпореждат с тях. Сред лицата, имащи право да се разпореждат със

средствата, събрани в рамките на производството по несъстоятелност, попада синдикът на обявеното в несъстоятелност дружество, както е в случая, но едва след акт /разрешение/ на съда по несъстоятелността. Освен това, подобно разрешение зависи от предварително изготвена сметка за разпределението на сумите според техния вид и привилегия. Според този състав прилагането на този ред не се зависи от вида на вземането, противно на възражението на ответника. Вземането не е сред изброените разходи в производството по несъстоятелност /по арг. от 723 ТЗ/, но законът не урежда всички вземания/разходи на несъстоятелното дружество, възникнали след датата на решението за обявяване в несъстоятелност. Конкретното вземане би могло да се причисли към текста на чл. 723, т. 1, предл. второ от Търговския закон. Независимо от това обаче удържането на сумата представлява разпореждане със средства на дружество в несъстоятелност, които са част от масата по несъстоятелността, поради което това разпореждане следва да бъде извършено по предвидения в закона ред. *възникнали след датата на решението за обявяване в несъстоятелност, т. е. вземанията възникнали след датата на решението за обявяване в несъстоятелност, т. е. вземанията* Именното спазването на този ред дава основание да се заключи, че синдикът предварително не може да даде съгласие банката да осъществява директен дебит, т.е. едностранно да събира дължимите □ такси по рамковия договор. Клаузата, с която синдикът дава съгласие банката едностранно да събира таксата, не може да се приеме за валидно обвързваща страните. При липса на такава обвързаност, банката няма право едностранно да събере таксата, поради което и извършеното събиране се явяват при изначална липса на основание.

В допълнение, спецификите на производството по несъстоятелност и клиента – дружество в несъстоятелност, следва да бъдат отчетени от банката при откриване на банкова сметка. Според този състав тъждество между банкова сметка на дружество в несъстоятелност и на частен съдебен изпълнител не може да има, защото титуляри на средствата в нея са различни лица. При все това обаче, специфики досежно статута на тази сметка има и банката сама ги е отчела в някои клаузи на договора /цитирани по-горе/, с които изрично е указано, че разпореждането със средства по сметката става след акт на съда. Пропуснато е обаче именно това да се съобрази при уреждане на въпроса за събиране на таксата за съхранение.

По иска с правно основание чл. 55, ал. 1, пр. първо ЗЗД:

Фактическият състав на чл.55, ал.1, пр.1 ЗЗД изисква предаване, съответно получаване на нещо при начална липса на основание, т.е. когато още при самото получаване липсва основание за преминаването на блага от имуществото на едно лице към друго, като основанийето следва да липсва и при предявяване на претенцията за реституция на даденото. В тежест на ищеца е било да установи при условията на пълно и главно доказване факта на плащане на процесната сума, а ответникът - че е налице основание за получаването, съответно задържане на полученото- чл.154 ГПК /в този смисъл Решение № 89/ 20.06.2013 г. по гр.д.№ 1184/ 2012 г. на ВКС, ГК, III ГО, постановено по реда на чл.290 ГПК/.

По делото е доказано от ищеца, че е платил и в патримониума на ответника е постъпила сумата от 17 710.19 лева за периода 16.02.2022г.-15.09.2022г. въз основа клаузата по т. 1.12. от „Тарифа на Общинска банка АД за лихвите, таксите и комисионите за корпоративни клиенти“. Соченото от ответника основание за задържане на сумата, съобразно изложените по-горе мотиви, не обвързва валидно страните, поради което този състав приема, че даденото е при начална липса на основание. Други доказателства, от които да се изведе основание, различно от посоченото, няма. Твърдения за различно от изтъкнатото основание не се и релевират.

Предвид изложеното, налице е проведено от ищеца пълно и главно доказване на факта на обедняване, изразяващо се в предаване на сумата на ответника без основание за това, поради което искът следва да бъде уважен в цялост.

По разноските

Разноските се разпределят по правилата на чл. 78, ал. 1 и ал. 3 ГПК.

При този изход на спора право на разноски има ищеца. Ответникът следва да бъде осъден да му заплати сумата 500.00 лева разноски за адвокатско възнаграждение за уважения иск, което се явява половината на претендираното, след като подобно разграничение в договора не е уговорено.

По аргумент от текста на чл. 649, ал. 6 във вр. с чл. 620, ал. 5 ТЗ ищецът следва да бъде осъден да заплати и дължима държавна такса за образуване на делото от масата на несъстоятелността по отношение на иска по чл. 26, ал. 1 ЗЗД, която възлиза на 80.00 лева.

Право на разноски има също ответника. Претендирани са своевременно разноски за юрисконсултско възнаграждение, което съобразно отхвърлената част, възлиза на 100.00 лева.

Ответникът следва да бъде осъден на основание чл. 620, ал. 5 ТЗ да заплати държавна такса върху уважената част от иска по чл. 55 ЗЗД, която възлиза на 708.40 лева.

Мотивиран от гореизложеното, Софийският районен съд, Второ гражданско отделение, 55^{-ти} състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ, като неоснователен, предявения от „Тържищна Компания Марица“ АД (в несъстоятелност), ЕИК 126161199, със седалище и адрес на управление: гр. Хасково, ул. „Димитровградско шосе“, чрез упълномощен от синдика на дружеството процесуален представител - адв. К. Г., САК, срещу „Общинска банка“ АД, ЕИК 121086224, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Врабча“ № 6, установителен иск по чл. 26, ал. 1, предл. първо от *Закона за задълженията и договорите* за обявяване за нищожна по отношение на ищеца на клаузата по т. 1.12. от „Тарифа на Общинска банка АД за лихвите,

таксите и комисионите за корпоративни клиенти“, действала за периода: 01.02.2022 г. до 01.10.2022 г.

ОСЪЖДА, на основание чл. 55, ал. 1, предл. 1 от *Закона за задълженията и договорите*, „Общинска банка“ АД, ЕИК 121086224, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Врабча“ № 6, да заплати на „Тържищна Компания Марица“ АД (в несъстоятелност), ЕИК 126161199, със седалище и адрес на управление: гр. Хасково, ул. „Димитровградско шосе“, сумата от **17 710.19 лева**, представляваща събрана в периода 16.02.2022г.-15.09.2022г. без основание от особена банкова сметка такса въз основа клаузата по т. 1.12. от „Тарифа на Общинска банка АД за лихвите, таксите и комисионите за корпоративни клиенти“, ведно със законната лихва от подаване на исковата молба– 17.10.2022г., до окончателното плащане.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, „Общинска банка“ АД, ЕИК 121086224, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Врабча“ № 6, да заплати на „Тържищна Компания Марица“ АД (в несъстоятелност), ЕИК 126161199, със седалище и адрес на управление: гр. Хасково, ул. „Димитровградско шосе“, сумата от **500.00 лева** - разноски по делото за адвокатско възнаграждение съобразно уважената част.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, „Тържищна Компания Марица“ АД (в несъстоятелност), ЕИК 126161199, със седалище и адрес на управление: гр. Хасково, ул. „Димитровградско шосе“, да заплати на „Общинска банка“ АД, ЕИК 121086224, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Врабча“ № 6, сумата от **100.00 лева** - разноски по делото за юрисконсултско възнаграждение съобразно отхвърлената част.

ОСЪЖДА „Тържищна Компания Марица“ АД (в несъстоятелност), ЕИК 126161199, със седалище и адрес на управление: гр. Хасково, ул. „Димитровградско шосе“ да заплати от масата на несъстоятелността по сметка на Софийски районен съд, сумата от **80.00 лева**, представляваща дължима държавна такса за образуване на делото.

ОСЪЖДА „Общинска банка“ АД, ЕИК 121086224, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Врабча“ № 6, да заплати по сметка на Софийски районен съд, сумата от **708.40 лева**, представляваща дължима държавна такса за образуване на делото.

УКАЗВА на ответника, че присъденото вземане и разноските може да заплати по следната банкова сметка на ищеца: BG 06 BUIN 9561 1800 7082 07 при „Алианц Банк“ АД.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийски градски съд с въззивна жалба в двуседмичен срок от датата на обявяването му.

Преписи от решението да се връчат на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____